

[Rager.]

Efter disse Bemærkninger, fremkaldt af Valget og dets Forhold, og de Bemærkninger, der ellers er faldet her — jeg havde endnu et Par Bemærkninger, men dem maa jeg i hvert Fald lade ligge foreløbig —, har jeg et Par andre Bemærkninger, jeg gerne vil have Lejlighed til at gøre. Naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har talt om, at ved dette Valg var det Valutaloven, der afgjorde, hvad Vej Flertallet skulde gaa, vil jeg gerne sige, at dette dækker efter mit Skøn ikke helt. Foruden Valutaloven var der et Spørgsmaal til, som spillede en ganske overordentlig, her i Byen meget betydelig Rolle. Det var Spørgsmaalet om Beskyttelse af Boliger og Butikker og Forretningslokaler for Lejerne. Dette Spørgsmaal maa vi ogsaa kræve, at Oppositionen betragter som afgjort ved dette Valg. Jeg haaber, at vi meget snart fra Indenrigsministerens Side maa se Forslag udarbejdet paa Grundlag af den Kommissionsbetænkning, som jo er afgivet, saaledes at vi hurtigst muligt kan faa Oppositionens Stilling paa dette vigtige Omraade at vide.

Jeg har derefter en Bemærkning til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Jeg vil gerne henlede Ministerens Opmærksomhed paa, at der i Søndags, Søndag den 24. November, i Viborg blev afholdt et Møde, hvor 200 jyske Elektricitetsværker var samlet. Disse Elektricitetsværker var kommet sammen for at danne en Forening, og de følte sig tilskyndet til at danne denne Forening, fordi de paa Grundlag af den nye Elektricitetslov, som er blevet vedtaget, mente at se deres Interesser truet og mente, at det var nødvendigt at have en Organisation for at staa sammen om Varetagelsen af deres fælles Interesser. Se, Forholdet er jo dette, at den tidligere, udelukkende med teknisk Myndighed udstyrede Elektricitetskommission, blev afløst af det paa visse Omraader ogsaa med økonomisk Myndighed udstyrede Elektricitetsraad. Med økonomisk Myndighed mener jeg, at Elektricitetsraadet har Mulighed for, har Kompetence til under Ministerens Ansvar at give visse Direktiver, naar det drejer sig om Udvidelse af Elektricitetsværker, som maatte være — og det er det afgørende — i Samarbejde med andre

Elektricitetsværker. Nu synes disse Elektricitetsværker, Jævnstrømsværkerne, de smaa Værker, der ikke staa i Samarbejde med andre, at føle sig truet af Loven. Det er jo saadan, at naar de skal udvide deres Værker, skal de anmelde det over for Elektricitetsraadet, og saa er der en Frist paa — jeg tror, det er 3 Maaneder —, inden for hvilken Elektricitetsraadet skal give dem Meddelelse, om Raadet har noget at indvende eller ej. Og saa staa der i Loven, at hvis Raadet ikke kan blive færdigt inden de 3 Maaneder, kan Raadet hos Ministeren for offentlige Arbejder faa Tilladelse til en noget længere Frist. Nu er man blevet bange for, har jeg ladet mig forebringe — jeg har ikke noget Referat fra Mødet, men det, jeg har faaet forebragt, synes at stemme med Kendsgerningen —, man er blevet bange for, at Raadet skulde have onde Hensigter i den Retning, at det, naar det ikke kunde lide en Udvidelse paa et Værk, vilde forsøge paa i hvert Fald at trænere Sagen ved til enhver Tid at anmode om Forlængelse af Fristen paa 3 Maaneder.

Jeg vil gerne sige, at jeg tror, det ligger ganske uden for Mulighedernes Grænse, at et Administrationsorgan skulde gøre noget saadant. Jeg tror, jeg tør sige, at i den Tid, Raadet har bestaaet, er dette heller ikke sket, men det vilde maaske være beroligende, hvis Ministeren paa Raadets Vegne vilde finde Anledning til her under Finanslovdebatten at afvise denne Tanke som fuldstændig uden for Mulighedernes Grænse, vilde finde Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at denne Lov ikke, som disse Elektricitetsværker aabenbart tror, er en Tendenslov. Det er slet ikke en Lov, der har nogen som helst Tendens, den tilsigter udelukkende dette, hvor der er Mulighed for et Samarbejde, at raadgive, og hvor der er et Samarbejde, at give Anvisning paa, hvilken Vej frem der er den bedste, og, hvor der ikke maatte være Samarbejde, at pege paa, at det muligt kunde etableres med Fordel. Men hvis den, til hvem man siger: Du kan vist staa dig ved det!, ikke har Lyst til det, er Ministeren og Raadet dermed færdige. Men særlig gælder det om at sige til de Mennesker: Jeres Sager er saa smaa, saa en Tidsfrist ud over de 3 Maaneder bliver der aldrig Tale om!, og hvis Raadet kunde behandle disse Sager